

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **N. L.**, zast. JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou, se sídlem Karlovo náměstí 287/18, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky - Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 9. 2024, č. j. CPR-9581-8/ČJ-2024-930310-V235, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 11. 2024, č. j. 2 A 44/2024-28,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek vůči rozhodnutí žalované ze dne 20. 9. 2024, č. j. CPR-9581-8/ČJ-2024-930310-V235, a vůči rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 11. 2024, č. j. 2 A 44/2024-28.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 15. 1. 2024, č. j. KRPA-341681-17/ČJ-2023-000022, bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a byla stanovena doba 1 roku, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace.

[2] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání stěžovatelky proti uvedenému rozhodnutí a potvrdil jej. Rozhodnutí žalovaného stěžovatelka napadla žalobou, kterou Městský soud v Praze shora uvedeným rozsudkem zamítl.

[3] Proti rozsudku městského soudu podala stěžovatelka kasační stížnost. Současně s podáním kasační stížnosti požádala o přiznání odkladného účinku podle § 73 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) ve spojení s § 107 s. ř. s. Návrh odůvodňuje tím, že za skutečně vážnou újmu považuje nucené vycestování do Ruské

federace. Upozornila, že Poslanecká sněmovna ČR v bodu 4 usnesení z 45. schůze ze dne 15. 11. 2022 označila v souladu s rezolucí Parlamentního shromáždění Rady Evropy současný ruský režim za teroristický. Odmítá závěr žalované, že zásahem do rodinného a soukromého života by mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Syn stěžovatelky poté, co začal navštěvovat mateřskou školu, se bez problémů začlenil do kolektivu a od září letošního roku je žákem první třídy základní školy. Styl života na území České republiky je jeho dosud jediná jistota, kterou poznal. Jediné kamarády má na území České republiky.

[4] S politikou svého státu stěžovatelka dlouhodobě nesouhlasí a návrat do Ruska vnímá jako hrozbu. Nechce, aby její syn vyrůstal v duchu pokřivených hodnot, velikašství a demagogických principů, se kterými sama nesouhlasí a z důvodu obavy o svou bezpečnost v minulosti Rusko opustila. Se svými rodiči má velmi špatné vztahy, které se razantně zhoršily po napadení Ukrajiny. S ohledem na nízký věk syna je pro jeho budoucí vývoj podstatné, aby i nadále vyrůstal ve svobodné zemi.

[5] V doplnění návrhu ze dne 22. 11. 2024 stěžovatelka upozornila, že souběžně probíhají u Nejvyššího správního soudu řízení o kasačních stížnostech ve věci pobytových oprávnění sp. zn. 7 Azs 255/2024 ve věci stěžovatelky, v níž byl přiznán odkladný účinek vůči rozhodnutím Městského soudu v Praze a žalované (Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců) a sp. zn. 5 Azs 276/2024 ve věci jejího nezletilého syna, v níž byl přiznán odkladný účinek vůči rozhodnutí žalované. Stěžovatelka se dne 22. 11. 2024 dostavila na pracoviště Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy a předložila potvrzení o podané kasační stížnosti ze dne 20. 11. 2024 a současně předložila usnesení ze dne 21. 11. 2024, č. j. 7 Azs 255/2024-42, o přiznání odkladného účinku. Policejní orgán vydal stěžovateli výjezdní příkaz s platností do 27. 11. 2024 s tím, že řízení o uložení správního vyhoštění bylo ke dni 6. 11. 2024 pravomocně ukončeno a o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti doposud nebylo rozhodnuto. Usnesení o přiznání odkladného účinku ve věci pobytového oprávnění správní orgán odmítl vzít v úvahu. Stěžovatelka tedy disponuje výjezdním aktem s platností do 27. 11. 2024 a půlnoci tohoto dne nabyde vykonatelnosti správní vyhoštění. Tímto dnem se stěžovatelka ocitá v pozici cizince, který na území setrvává a maří výkon úředního rozhodnutí.

[6] Žalovaná ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uvedla, že stěžovatelka není zajištěna, tudíž nelze hovořit o realizaci správního vyhoštění. Datum 27. 11. 2024 je posledním dnem platnosti výjezdního příkazu, kterým byla stěžovatelce v návaznosti na rozhodnutí o správním vyhoštění stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace.

[7] Při rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zjišťuje kumulativní splnění zákonných předpokladů (§ 73 odst. 2 s. ř. s.), tj. 1) výraznou disproportionálnost újmy způsobenou stěžovateli v případě, že účinky napadeného

pokračování

rozhodnutí nebudou odloženy, ve vztahu k újmě způsobené jiným osobám, pokud by účinky rozhodnutí odloženy byly, a 2) absenci rozporu s důležitým veřejným zájmem. Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou vždy individuální, závislé na konkrétní situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto primárně stěžovatel, jenž musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností vznik újmy vyvozuje a uvést její intenzitu. Stěžovatelem uvedená tvrzení musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu (resp. s napadeným správním rozhodnutím) obává, by pro něj byl zásadním zásahem.

[8] Odkladný účinek má charakter výjimky z pravidla a měl by být přiznáván pouze v případech, které takový postup svou specifickou povahou odůvodňují. Z toho plyne, že újma, která má hrozit žadateli o jeho přiznání, nesmí být vzhledem k jeho poměrům bagatelní, nýbrž naopak významná, taková, která opravňuje, aby v jeho konkrétním případě pravidlo, že žaloba, respektive kasační stížnost, odkladný účinek nemá mít, nebylo výjimečně uplatněno (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019-38, č. 4039/2020 Sb. NSS, bod [65] a ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014-58, č. 3270/2015 Sb. NSS, bod [25]).

[9] Přístup judikatury ve věcech správního vyhoštění je obecně k přiznávání odkladných účinků relativně vstřícný, protože zde právní důsledky správního rozhodnutí doléhají na stěžovatele zvláště tíživě. Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014-25, č. 3169/2015 Sb. NSS, dospěl k závěru, že pokud je přezkoumáváno rozhodnutí o správním vyhoštění, je újma hrozící stěžovateli při výkonu takového rozhodnutí zřejmá z jeho samotné povahy. Taková újma spočívá jak v zajištění práva na spravedlivý proces, tak práva na respektování soukromého a rodinného života. K existenci takové možné újmy přitom musí zdejší soud přihlídnout i tehdy, jestliže stěžovatel v návrhu na přiznání odkladného účinku sám netvrdí žádné konkrétní skutkové okolnosti svého případu nebo neoznačí důkazy, jimiž lze prokázat možnost vzniku nenahraditelné újmy vzniklé nepřiznáním odkladného účinku. V usnesení ze dne 29. 5. 2019, č. j. 8 Azs 147/2019-22, Nejvyšší správní soud nicméně zdůraznil, že dosavadní judikatura nemůže být chápána jako důvod pro automatické přiznávání odkladného účinku kdykoliv, kdy o něj stěžovatel požádá, aniž by soud ve věci zkoumal naplnění výše uvedených požadavků stanovených § 73 odst. 2 s. ř. s. (ve spojení s § 107 téhož zákona).

[10] V posuzovaném případě Nejvyšší správní soud shledal splnění uvedených podmínek. Stěžovatelce v případě nepřiznání odkladného účinku nepochybně hrozí újma spočívající ve vycestování, popř. dokonce v nuceném navracení do země původu. Její tvrzení o újmě, která jí a jejímu synovi v případě návratu do Ruské federace hrozí, stěžovatelka stručně, avšak dostatečně popsala a nelze je *a priori* bez meritorního posouzení věci vyloučit. Další důvod pro přiznání kasační stížnosti představuje přiznání odkladného účinku v řízeních o kasačních stížnostech týkajících se pobytových oprávnění stěžovatelky a jejího syna. Pokud by totiž Nejvyšší správní soud v posuzované věci odkladný účinek stěžovatelce nepřiznal, mohlo by možné nucené vycestování stěžovatelky mít vliv i na možnost

stěžovatelky a jejího syna, jehož je zákonnou zástupkyní, uplatňovat svá práva v těchto řízeních. Naproti tomu v případě přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nikomu jinému újma nehrozí.

[11] Nejvyšší správní soud neshledal ani rozpor přiznání odkladného účinku s důležitým veřejným zájmem, neboť přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti se jen dočasně (na dobu do rozhodnutí o kasační stížnosti) odkládá vykonatelnost přezkoumávaného rozhodnutí. Žalovaná netvrdí a z ničeho nevyplývá, že by stěžovatelka např. představovala bezpečnostní riziko, popř. že by v důsledku odložení realizace napadeného rozhodnutí vznikla veřejnému zájmu nějaká konkrétní újma.

[12] Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud shledal naplnění podmínek pro rozhodnutí o odkladném účinku a odkladný účinek kasační stížnosti přiznal. Rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku je rozhodnutím dočasné povahy a nelze z něj jakkoli předjímat budoucí meritorní rozhodnutí o podané kasační stížnosti (srov. usnesení NSS ze dne 4. 10. 2005, čj. 8 As 26/2005-76, č. 1072/2007 Sb. NSS).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. listopadu 2024

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu